

|

**URZĄD
OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA WE WROCŁAWIU**

50-4 13 Wrocław, ul. Walońska 3-5
Tel/Fax (0-71) 34-05-922, Tel. Centrala (0-71) 34-05-920
E-mail: wroclaw@uokik.gov.pl

Wrocław, dn.2000-03-08.

RWR 500~s~5/2000/ZJ

Decyzja DL WR 4/2000

Na podstawie

art. 21 **ust. 2** i ust.4 ustawy z dnia 24 lutego 1990 r (j.t. Dz.U. z 1999 r Nr 52, poz. 547) odmawia się uwzględniania żądania wszczęcia postępowania w sprawie nakazania zaniechania stosowania przez Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Wrocław Spółka Akcyjna z siedzibą we Wrocławiu praktyki monopolistycznej polegającej na wprowadzeniu w nowej taryfie dla ciepła dla odbiorców indywidualnych z dniem 1 czerwca 1999 r. niekorzystnej dla odbiorców relacji opłaty zmiennej (za centralne ogrzewanie) do opłaty stałej (za moc zamówioną, za usługi przesyłowe oraz opłaty abonamentowej).

Uzasadnienie

Do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura we Wrocławiu wpłynął wniosek Pana (**tajemnica przedsiębiorstwa**) o wszczęcie postępowania antymonopolowego przeciwko Miejskiemu Przedsiębiorstwu Energetyki Ciepłej Wrocław S.A (zwanego dalej MPEC). Pan (**tajemnica przedsiębiorstwa**) podniósł, że MPEC wprowadzając nową taryfę i sposób rozliczania odbiorców energii cieplnej od czerwca 1999 r osiąga zyski niezależne od ilości i jakości sprzedanej energii, wykorzystując swoją pozycję monopolistyczną. Wyliczył, że do czerwca 1999 roku udział opłaty stałej w taryfie wynosił 33%, płacąc rocznie za ogrzewania mieszkania 50 m² 750 PLN Po wprowadzeniu nowej taryfy całkowity koszt ogrzewania mieszkania wynosi 834,60 PLN, zaś udział opłaty stałej w opłatach całkowitych wzrósł do 70%, co jego zdaniem sprawia, że konsument ma niewielki wpływ na wysokość ponoszonych opłat poprzez oszczędne zużycie ciepła a zyski przedsiębiorstwa czyni niezależnymi od ilości sprzedanego ciepła.

Organ antymonopolowy ustalił co następuje;

1. MPEC posiadające koncesję na przesyłanie i dystrybucję ciepła oraz obrót ciepłem opracował na podstawie:

- ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. Nr 54, poz. 348 i Nr 158, poz. 1042 oraz 1998 r. Nr 94, poz. 594, Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1126);
- rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 17 lipca 1998 r. W sprawie szczegółowych warunków przyłączenia podmiotów do sieci ciepłowniczych, pokrywania kosztów przyłączenia, obrotu ciepłem, świadczenia usług przesyłowych, ruchu sieciowego i eksploatacji sieci oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców (Dz.U. Nr 132, poz. 867);
- rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 6 października 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie ciepłem, w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach (Dz.U. Nr 132, poz. 867)

taryfę dla ciepła stanowiącą zbiór cen i stawek opłat oraz warunków ich stosowania w tym również warunków prowadzenia rozliczeń na podstawie cen i stawek opłat ustalanych przez inne przedsiębiorstwa wytwórcze, które są dostawcami ciepła do sieci ciepłowniczych.

2. Taryfa została zatwierdzona decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 19 kwietnia 1999 r. Nr OWR-820/252-A/1 **5/99/AL**.

3. Taryfa obejmuje następujące opłaty i ceny:

- za zużyte ciepło w zł/GJ,
- za moc zamówioną w zł/MW/m-c
- za usługi przesyłowe w zł/MW/m-c,
- opłatę abonamentową w zł/przyłącze/m-c.

4. Odbiorcy ciepła zostali podzieleni na siedem grup według następujących kryteriów:

- źródła ciepła lub sieci ciepłowniczej, z których dostarczane jest ciepło,
- rodzaju dostarczanego nośnika ciepła (gorąca woda, para wodna),
- miejsca dostarczania ciepła (węzły grupowe lub indywidualne),
- poziomu mocy zamówionej (do 30 kW i powyżej 30 kW).

5. Taryfa dla ciepła zatwierdzona przez Prezesa URE opublikowana została Zarządzeniem Wojewody Dolnośląskiego w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego Nr 11. poz 557.

Organ antymonopolowy zważył co następuje:

Zgodnie z art.2 1 ust.4 ustawy antymonopolowej nie wszczyna się postępowania administracyjnego, jeżeli w zawartym w żądaniu (wniosku) oraz posiadanych przez UOKiK informacji wynika, iż nie zostały naruszone przepisy art.4, art.5, art. 7 art. 9 i inne. Zdaniem organu antymonopolowego nie, doszło do naruszenia ww. przepisów w zgłoszonej sprawie.

Wszystkie kwestie odnoszące się do taryf dla ciepła regulowane są przez ustawę z dnia 10 kwietnia 1997

roku Prawo energetyczne (Dz.U. Nr 54 poz. 348 z późn. zm) oraz Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 6 października 1998 r (Dz.U. Nr 132. Poz. 867) w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie ciepłem, w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach.

MPEC w oparciu o art. 32 ust. 1 pkt 3 ustawy energetycznej uzyskało koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie przesyłu i dystrybucji energii cieplnej. Taryfa opracowana zgodnie z art.45 i wskazanego wyżej rozporządzenia została w dniu 19 kwietnia 1999 r w trybie art.23 ust. 2 pkt 2 ustawy zatwierdzona przez Prezesa URE. Aktualne przepisy prawne ustalania taryf wyłączają udział odbiorców ciepła jako strony w ich kształtowaniu. Zatwierdzone przez Prezesa URE opłaty i ceny nie podlegają też dalszym negocjacjom z odbiorcami ciepła. Zgodnie z wymienionymi wyżej przepisami do zadań Prezesa URE należy również kontrolowanie stosowania przez przedsiębiorstwo energetyczne zatwierdzonej taryfy.

Przedstawiony tryb kształtowania i zatwierdzania taryf dla ciepła oznacza, że nowe prawo energetyczne wyłączyło **Prezesa UOKiK z funkcji kontrolnych** taryf dla ciepła przedsiębiorstw koncesjonowanych, obciążając tym obowiązkiem Prezesa URE. Tym samym skoro Prezes URE zatwierdził taryfę dla ciepła dla MPEC, to należy przyjąć, że została ona opracowana zgodnie z wymogami prawa energetycznego. Nie można więc zarzucić MPEC, iż swoim działaniem w przedmiocie pobierania opłat i cen za ciepło naruszył przepisy ustawy antymonopolowej.

Warunkiem wszczęcia antymonopolowego postępowania administracyjnego w oparciu o ustawę z dnia 24 lutego 1990 r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów jest również wstępna kwalifikacja wniosku jako pochodzącego od uprawnionego podmiotu (art.2 1 ust. 2 ustawy). Uprawnionymi do żądania wszczęcia postępowania na mocy tego artykułu ustawy antymonopolowej są:

- przedsiębiorcy, których interes został lub może być naruszony przez praktykę monopolistyczną oraz związki takich przedsiębiorców;
- organy kontroli państwowej i społecznej;
 - organizacje społeczne, co do których zadań statutowych należy ochrona interesów konsumentów;
 - organy jednostek samorządu terytorialnego;
 - powiatowy (miejski) rzecznik konsumentów.

Jak wynika z pisma skierowanego do Urzędu, wnioskodawcy nie można zaliczyć do żadnej grupy uprawnionej do żądania wszczęcia przed Prezesem UOKiK postępowania antymonopolowego. Oznacza to, że Pan (**tajemnica przedsiębiorstwa**) nie posiada legitymacji czynnej niezbędnej dla takiego żądania. Nie zachodzą też, z powodów o których była mowa wcześniej, okoliczności do wszczęcia postępowania z urzędu (art. 21 ust. 1 ustawy antymonopolowej).

Tym niemniej organ antymonopolowy podziela zastrzeżenia wnioskodawcy, że struktura opłat, w których opłaty stałe stanowią aż 70% opłaty całkowitej, jest niekorzystna dla odbiorców energii cieplnej. Zmiana tej proporcji nie leży jednak w kompetencji Prezesa UOKiK.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w sentencji.

Od decyzji niniejszej służy odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie-sądu antymonopolowego w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji.

Dyrektor
Zbigniew Jurczyk